

David Baldacci
De geheugenman

Band 1

2016
Uitgeverij XL
Zoetermeer

Voor Tom en Patti Maciag:
Ga maar weg en vermaak je.
Jullie hebben het verdiend!

Hoofdstuk 1

Amos Decker zou zich de gewelddadige dood van deze drie mensen voor altijd herinneren in de meest verlam-mende kleur blauw. Die sneed op onverwachte mo-menten als een ontleedmes van gekleurd licht door hem heen. Hij zou er nooit van worden verlost.

De surveillance had lang geduurd en uiteindelijk niets opgeleverd. Toen hij naar huis reed, verheugde hij zich op een paar uur slaap voordat hij de straat weer zou opgaan. Hij stopte op de oprit van het eenvoudige, twee verdiepingen hoge huis. Het huis met de kunst-stof buitengevels was vijftientig jaar oud en Decker zou diezelfde tijd nodig hebben om het af te betalen. De oprit was glibberig door de regen en toen zijn laar-zen, maat 48, contact maakten, gleden ze even weg voordat ze grip hadden. Hij drukte het portier van de auto zachtjes dicht, omdat hij ervan uitging dat ze op dit late uur allemaal sliepen. Hij sloop naar de hordeur van de keuken en ging naar binnen.

Het was logisch dat het stil was. Maar het was té stil ge-weest. Toen was hem dat niet opgevallen en later had hij zich afgevraagd waarom niet. Dat was een van de vele missers die hij die nacht had gemaakt. In de keu-ken bleef hij staan en vulde een glas met kraanwater. Hij dronk het water op, zette het glas in de gootsteen en veegde zijn kin af. Daarna liep hij door.

naar de trap en opeens raakte hij in paniek, kon hij niet meer nadenken; instinctief wist hij dat het leven hem zojuist alles wat hij ooit zou hebben had ontnomen. Dus begon hij te rennen en duwden zijn laarzen de stollende plassen bloed opzij, als opkomend tij.

Hij vernietigde cruciaal bewijs en maakte een zootje van wat ongerept had moeten blijven, maar dat kon hem op dat moment geen zak schelen.

Hij zag Johnny's bloedspoor naar boven en sprong met drie treden tegelijk de trap op. Hij haalde hijgend adem en zijn hart klopte zo snel en voelde zo opgezwollen dat het een wonder was dat het in zijn borstkas paste. Zijn brein leek verdoofd, maar zijn ledematen bewogen zich op de een of andere manier vanzelf.

Op de overloop liep hij wankelend naar de eerste kamer aan de rechterkant, terwijl hij eerst tegen de ene en daarna tegen de andere muur botste. Hij had zijn pistool niet getrokken. Hij stond er niet eens bij stil dat de moordenaar er nog steeds kon zijn, misschien wachtte tot hij thuiskwam.

Decker ramde de deur open met zijn schouder en keek met een wilde blik naar binnen.

Niets.

Nee, dat was niet waar.

Decker stond roerloos in de deuropening en zag dat het lampje op het nachtkastje schemerig de blote voet verlichtte die aan de andere kant van het bed boven de

matras uitstak.

Die voet kende hij. Die had hij vastgehouden, gemas-seerd en in de loop van vele jaren af en toe gekust. Het was een lange, smalle voet, maar om de een of andere reden nog altijd verrukkelijk. De teen naast de grote teen was iets langer dan gebruikelijk. De aderen op de zijkant, het eelt eronder, de roodgelakte nagels; alles was zoals het moest zijn, behalve dat hij op dit tijdstip niet boven de matras zou moeten uitsteken. Dat betekende dat de rest van haar op de grond lag en daar was geen enkele reden voor, tenzij...

Hij liep om het bed heen en keek naar beneden.

Cassandra Decker, Cassie voor iedereen, ook en vooral voor hem, lag op de grond en keek omhoog. Nou ja, ze keek niet meer. Struikelend liep hij naar haar toe, bleef naast haar staan en knielde langzaam. De knieën van zijn blauwe jeans rustten in de plas bloed naast haar.

Haar bloed.

Haar hals was schoon. Daar was geen wond, daar kwam het bloed niet vandaan. Het kwam uit haar voorhoofd. Eén enkel schot. Decker wist dat hij het niet moest doen, maar hij schoof zijn arm onder haar nek, tilde haar hoofd van de vloer en drukte het tegen zijn op en neer gaande borstkas. Haar lange donkere haar viel over zijn arm, als het dikke schuim van een zware brandingsgolf. Het puntje op haar voorhoofd was zwart en

verschroeid door de hitte van de kogel.

Een contactwond door de aanraking van een loop, één seconde slechts voordat de kogel een einde aan haar leven maakte. Had ze liggen slapen? Was ze wakker geworden? Was ze doodsbang geweest toen ze zag dat haar moordenaar boven haar uittorende? Dat alles vroeg hij zich af toen hij zijn vrouw de allerlaatste keer vasthield.

Decker legde haar terug waar hij haar had gevonden. Hij keek naar haar gezicht dat wit en levenloos was en het zwarte puntje midden op haar voorhoofd zou zijn laatste herinnering aan haar zijn, een grammaticale punt aan het echte einde.

Het einde van alles.

Hij stond op en strompelde op gevoelloze benen de kamer uit.

Hij liep naar de enige andere slaapkamer die uitkwam op de overloop. Rustig deed hij deze deur open. Nu had hij geen haast, want hij wist wat hij zou vinden. Hij wist alleen niet welke methode de moordenaar had gebruikt.

De eerste, een mes. De tweede, een pistool.

Ze was niet in de slaapkamer, dus moest ze in de badkamer zijn.

Hier brandde de plafondlamp, fel. De moordenaar had dus gewild dat hij de laatste duidelijk zag.

Daar zat ze, op het toilet. Met de ceintuur van haar

ochtendjas vastgebonden aan de spoelbak, anders zou ze voorover zijn gevallen.

Hij liep naar haar toe. De vloer was niet glibberig. Er was geen bloed. Zijn kleine meid had geen zichtbare wonden. Maar toen hij dichterbij kwam, zag hij de wurgsporen in haar hals, lelijk en opgezwollen, alsof iemand haar daar had gebrand. Misschien met de ceintuur, misschien met de handen van de man. Decker wist het niet en vond het niet belangrijk. Dood door wurging was niet pijnloos, maar verschrikkelijk, en angstaanjagend. Ze zou naar hem hebben opgekeken terwijl hij langzaam het leven uit haar perste.

Over drie dagen zou Molly tien zijn geworden. Er was een feestje gepland, er waren gasten uitgenodigd, er waren cadeautjes gekocht en er was een taart met chocoladevulling besteld. Hij had vrij gekregen om Cassie te helpen, die fulltime werkte en hier verder ook zo ongeveer alles deed; hij had geen baan van negen tot vijf, bij lange na niet. Daar hadden ze grapjes over gemaakt. Wat wist hij van het echte leven? Boodschappen doen? De rekeningen betalen? Met Molly naar de dokter gaan?

Niets, zo bleek. Helemaal niets. Hij had geen idee. Decker ging voor zijn dode kind op de grond zitten, kruiste zijn lange benen zoals zijn dochttertje altijd deed, zodat de onderkant van elke voet tegen de binnenkant van het andere bovenbeen rustte. Hij was

heellenig voor zo'n grote man. De lotushouding, dacht hij. Of zoiets. Hij wist niet eens waaróm hij dat dacht. Hij realiseerde zich dat hij waarschijnlijk in shock was.

Haar ogen waren groot en open; ze keken naar hem, maar zagen hem niet. Net zoals haar mama, ook zij zou hem nooit meer zien.

Decker zat daar maar, hij wiegde van voor naar achter. Hij keek wel naar haar, maar hij zag haar niet echt. En het was duidelijk dat zijn kleine meid haar papa ook niet zag.

Dit is het dan. Er is niets meer. Ik blijf niet alleen. Dat kan ik niet.

Hij haalde de compacte 9 mm uit de riemholster en controleerde of er een kogel in de kamer zat. Hij nam hem in zijn beide handen. Fraai stukje werk. Het pistool was accuraat en had genoeg stopkracht. Hij had er nog nooit iemand mee doodgeschoten, hoewel hij dat wel had gewild.

Hij keek naar de loop met het ijzeren vizier. Hoeveel kogels had hij hiermee afgeschoten op de schietbaan van de politie? Duizend? Tienduizend? Nou, vannacht kon hij niet missen.

Hij opende zijn mond en stak de loop erin, richtte hem omhoog, zodat de kogel zijn hersens zou raken en er snel een einde aan zou maken. Zijn vinger rustte op de trekkerbeugel. Hij keek omhoog naar Molly. Opeens

schaamde hij zich. Hij trok het pistool uit zijn mond en drukte hem tegen zijn rechterslaap. Toen sloot hij zijn ogen, zodat hij haar niet kon zien. Weer gleed zijn wijsvinger naar de trekkerbeugel. Zodra zijn vinger hier voorbij was, naar de trekker, daarna de trage, stevige ruk tot hij niet meer terug kon. Hij zou niets voelen. Zijn hersens zouden al dood zijn voordat ze de rest van zijn lichaam konden vertellen dat hij zichzelf had doodgeschoten.

Hij hoefde alleen de trekker maar over te halen. *Gewoon overhalen, Amos. Je hebt niets te verliezen, want je hebt niets meer. Ze zijn dood. Ze zijn... dood.*

Hij hield het pistool daar en vroeg zich af wat hij tegen zijn familie zou zeggen als ze weer herenigd waren.

Het spijt me?

Vergeef me?

Ik wilde dat ik hier was geweest om jullie te beschermen tegen degene die dit heeft gedaan? Ik had hier moeten zijn om jullie te beschermen?

Hij hield het pistool steviger vast, drukte het metaal zo hard tegen zijn slaap dat de loop in zijn huid sneed. Er verscheen een druppel bloed die werd opgezogen door zijn grijzende haar dat, dat wist hij bijna zeker, de afgelopen minuten zelfs nog grijzer was geworden. Het was niet zo dat hij de moed verzamelde om het te doen.

Hij was wanhopig op zoek naar het juiste evenwicht.

Maar kon er ooit sprake zijn van evenwicht als je zelfmoord pleegde?

Nog steeds met het pistool tegen zijn slaap gedrukt, haalde Decker zijn telefoon uit zijn zak, belde 911, gaf zijn naam en badgenummer door en beschreef in twee bondige zinnen de moord op drie mensen. Hij liet de telefoon op de grond vallen.

Beneden was Johnny.

Verderop was Cassie.

Hier, op het toilet, was Molly.

En opeens, zonder enige waarschuwing, zag hij dit alles in de meest angstaanjagende kleur blauw. De lichamen, het huis, de hele nacht. Het was een blauwe zeepbel, overal. Decker keek naar het plafond, hij schreeuwde een vloek en die vulde hij met alle woede en al zijn gevoelens van verlies van dit moment. Die verdomde kleuren drongen zelfs hierin door. Waarom kon hij niet normaal zijn, alleen deze keer maar, nu hij zich zo ellendig voelde? Hij sloeg zijn blik neer en zat op de grond met zijn pistool tegen zijn hoofd en absoluut niets meer in de rest van hem. Hij was er klaar voor om te sterven, om zich bij hen te voegen.

Maar om de een of andere reden, een reden die zelfs hij niet kende, haalde Amos Decker de trekker niet over.

En dus zat hij nog precies zo toen de agenten een paar minuten later binnenkwamen.